

Profesor Vladimír Novotný

*vedúci redaktor časopisu Alkoholizmus a drogové závislosti
(Protialkoholický obzor) 2005 – 2012*

Keď si zaspomínam na fotku profesora Novotného s jeho manželkou Alexandrou, ktorá trvalo svietila počas pohrebnej slávnosti, vybavím si jednu podstatnú súvislosť: Saša má hlavu nabok, akoby chcela dávať priestor Vladovi. Ten sa však do stredu stredovite nehrnie, ale hoc centrálne, predsa ju jasne nakláňa k Saši. Ona akoby mu dávala priestor, aby sa realizoval, on ale citlivo dáva najavo, že bez nej by to nebolo ono. To symbolizuje nášho drahého profesora Novotného: Byť otvorený k iným a dávať sa bezhranične. Rešpektovať a cítiť.

Prvý silný záblesk s profesorom Novotným – Vladom – som mal, keď som mal tú česť si s ním potykať. Jeho byt blikal obedným slnečným pohodlím a štvoramenná knižnica preplnená po obvodoch množstvom kníh dotvárala atmosféru pohody. Akoby z nej vykúkal Julio Satinský. Spomínali sme ho. Predstavil nám byt, syna Jakuba, a výtahom sme sa zviezli do auta a trielili do Budapešti. Cítil som ohromnú spriaznenosť duše a veľký rešpekt k jeho genialite súčasne. Z obrázka malých zrníčok hravo „lavou zadnou“ dedukoval, kam sa až „podeje svet“. Zaujímavé bolo, že mal väčšinou pravdu.

S profesorom Novotným sme sa tešili z organizácie Bojnických AT dní (AT konferencie), ktorá sa stala už tradičným „obročným“ stretnutím adiktológov. Každý druhý rok sme spolu organizovali Slovenskú a Československú AT konferenciu. Od môjho času predsedu AT sekcie z roku 2006 sme na 5. bojnických AT dňoch v roku 2007 mali 99 účastníkov konferencie, každým rokom počet účastníkov stúpala. V Nitre sme bohato prekročili stovku, a na posledných Bojnických AT dňoch (minulý rok v októbri) sme dosiahli vyše 120 účastníkov. Tešilo nás, že pestrosť aj náročnosť prednášok sa

stále zvyšovala. Vlado vždy priniesol na konferenciu čerstvo vytlačenú stovku suplementov časopisu ADZ s abstraktmi prednášok. Na posledných „spoločných“ Bojnických AT dňoch mi Vlado pred všetkými s humorom jemu vlastným povedal: „Ja som nikdy nemal taký pekný oblek ako Edo, ale je tak trochu pohrebný a ja by som chcel ešte pol roka žiť.“ Presne tolko naozaj žil, o 6 mesiacov od našej spoločnej poslednej AT konferencie sa zrodil pre Nebo. Za našej spolupráce sa AT sekcia stala najväčšou sekciou Slovenskej psychiatrickej spoločnosti, presiahli sme dávno dve stovky členov. To sa odrážalo aj v narastajúcom záujme o adiktologické konferencie. Okrem týchto konferencií sme za sekciu AT ešte organizovali mítingy AT vo Vysokých Tatrách (Podbanské) a Donovaloch, ktoré boli venované predovšetkým edukácii ambulantných psychiatrov.

Byť pri ňom znamenalo nechať sa presýtiť radosťou z „nikdysanevrátia-cieho“ momentu. S noblesou sa nechal spolu s kolegami mnou viesť po všetkých lisabonských ascensoroch a funikulároch, či známych chrámoch. A keď som mal pocit, že ich už nudím alebo unavujem z úplne inej vlnovej dĺžky, povedal: „No dobre, káva by bodla, ide sa...“ Spontánnosť jemu taká vlastná, bola nákazlivá, dokázal sa z nadhľadu pousmiať nad pôdorysmi žabomyšších maličkosťí.

Vďaka nemu sme skončili v katedrále Se a zákutiach prilahlého pôvodného kláštora. Neváhal nás pohostiť sviežou ginjou a viesť nekonečné intelektuálne rozhovory, srdečne si kúzelne „utiahnuť“ zo seba a nás v sebe.

Na jeho pohrebe mi trochu smutne pripadali samé pocty jeho pamiatke, akoby sa len oslavovala jeho genialita, osobitosť a čaro. Ako by sa len chystalo telo rozpadnúť, smútok a nič. Myslím, že je tu stále kdesi blízko a jeho duša očistená od nejasného videnia sa na nás usmieva. Taký bol. Utrúsil by potichu „No dobre...každý predsa sem tam zomrie...“

A v sobotu 19. 5. 2012 o 6:45 hodine ráno sa za Vlada a Sašu slúžila omša U ružových sestier v Nitre. Verím, že sa teší.

MUDr. Eduard Višňovský, predseda sekcie AT SPS